

Славчо Красински

Нашата кжца

Нашата кжцулка
помня и сега —
като костенурка
сгушена въ снѣга.

Вънѣ е люта зима,
вътре — тихъ покой...
Колко мъка има
въ този споменъ мой!

Въ двора ни прелита
вътърътъ студенъ,
майка ми го пита,
пита го за менъ.

Пита го и цѣла
трѣпне отъ любовъ:
имажъ ли постеля
въ този студъ суровъ?

Бащино огнище,
съ майчината жаль —
като тебе нищо
азъ не съмъ желалъ!